

lægge med $3\frac{1}{2}$ pCts Obligationer. Jeg veed ikke den mindste Grund til, at Dvægtienden skulde være forskjellig efter den forskjellige Maade, hvorpaa den svares; jeg skulde dog troe, at den vel maa være eens, hvad enten den erlægges i Penge eller Korn. Det er altsaa en Inconsequents, fordi man ikke har holdt sig til det eneste ligefrem Rette, at betale Tienderne med 4 pCts Obligationer, beregnede efter en fast Middelpriis.

Jeg skal endvidere tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa den ærede Forslagsstiller har løst Forholdet mellem Panthaveren og Tiendetageren, ingenlunde er heldig. Han siger saaledes, at han er vis paa, at de let vilde kunne enes derom mellem dem selv, og at vedkommende Panthaver da skal have Obligationen. Ja, dersom de kunne blive enige, saa klarer Sagen sig jo let; men jeg troer neppe, at nogen Panthaver vil finde sig tilstrækkelig fyldestgjort ved at modtage en $3\frac{1}{2}$ pCts. eller endog en 4 pCts. uopfyldelig Obligation istedetfor sin Fordring; efter den Cours, som vil komme til at gjælde for disse Papirer, vil vist ingen Panthaver finde sig tilfredsstillet derved. Men hvad jeg mere frygter for, er, at Panthaveren kunde finde paa at opstige hele Capitalen og derved forarsage stor Ulykke for Tiendeieieren. Crediten er Noget, som man maa omgaaes med stor Barsomhed; bruger man tvingende Foranstaltninger, kan den let svinde bort, det er meget farligt at berøre den paa en omsindlig Maade; det er kun ved Paalidelighed og Nøisagtighed, at man fremkalder Crediten og bevarer den for de forskjellige Statsborgere.

Jeg kunde vistnok opregne endnu mange flere Ting mod Forslaget saaledes, som det her foreligger med dets forskjellige Paragrapher; men jeg troer, at Udvalgets Majoritet har faaet tilstrækkeligt godtgjort Forslagets Ubetimelighed, at jeg tør nære det Haab, at Thinget ikke vil gaae ind derpaa fortiden, hvormed man end under andre Omstændigheder kunde ønske Tienden afløst. Idet jeg udtaler dette, slutter jeg mig derimod ganske til det Forslag, som Ma-

ajoriteten har fremsat som sin særegne Indstilling. Det er et Forslag, som jo allerede for Storstedelen er vedtaget heri Landstinget i 1ste Sessjon, og som jeg meget maa beklage ikke er gennemført videre fra Regeringens Side, idet det i sine Følger vilde have en overordentlig gavnlig Indflydelse paa Landet, da det gaaer ud paa at have Naturaltiendeydelsen i Kjærven, som er ligesaa skadelig for Glieden, som den er ødelæggende for Øerne. Jeg troer imidlertid, at dette allerede er saa klart godtgjort under det Møde, som jeg har omtalt, at jeg ikke nu behøver at komme tilbage dertil. Jeg skal saaledes kun tillade mig paa det Bedste at anbefale til det ærede Things Overveielse, at det gaaer ind paa dette Forslag, idet jeg blot skal henstille til det ærede Udvalgs Overveielse, om der ikke er optagen en Bestemmelse i dette Forslag, som kunde synes noget haard. Det ærede Udvalg har nemlig meent, at det er nødvendigt, at al mulig Tiende for Fremtiden bestemmes heri Landet paa en fast Maade. Det troer jeg nu vistnok ogsaa; men Udvalget er derved kommet til det Resultat, at ogsaa, hvor Tiendeyderen selv eier sin Tiende, skal han alligevel have Tiendecommissionens Kjendelse for, hvad denne Tiende er værd. Disse Omkostninger paalægger man denne Mand, uagtet han selv eier Tienden, og dette forekommer mig at være lidt haardt, at, naar man selv eier Tienden, man saa skal betale en Tiendecommission for at faae den bestemt. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs Overveielse, om man ikke kunde træffe en Foranstaltning, der kunde aadne disse Tiendeieiere den samme Afgang til at faae Tienden bestemt, — en Bestemmelse, jeg antager for at være aldeles nødvendig for Følgernes Skyld for Fremtiden, — paa samme Maade, som Udvalget har foreslaaet i § 7, nemlig at det skal staae Parterne frit for, ogsaa uden Amtstiendecommissionens Mellemkomst at træffe mindelige Foreninger om Korntiendens Forandring til faste aarlige Afgifter, hvilket da meddeles Commissionens Formand.